

[Knut Hertling.]

Hvor god en lov end kan være, viser der sig ofte under lovens praktiske brug forskellige mangler. Vi har her i Danmark ingen tradition for minevirksomhed, hvad også vor skattelovgivning tydeligt viser. Derfor har det været svært for lovens fædre i 1965 at overskue alle de problemer, der er knyttet til minevirksomhed.

Jeg vil gerne complimentere ministeren for Grønland og de embedsmænd i ministeriet, der har arbejdet med dette lovforslag, for, at man netop i denne sag har handlet så hurtigt, som man har. Man har erkendt de mangler, der er i den gældende lov, og de forslag til ændring af §§ 8 og 17, som vi behandler i dag, er resultatet af denne erkendelse.

Med denne compliment har jeg faktisk allerede udtrykt min glæde over de foreslåede ændringer. Denne glæde skyldes ikke blot, at vi nu kan se, at der i langt højere grad end hidtil bliver mulighed for samarbejde mellem ministeriet og de ansøgende selskaber; min største glæde i denne sag ligger i det faktum, at man gennem de foreslåede ændringer i meget betydeligt omfang skaber forudsætninger for større nuancering af Grønlands erhvervsliv.

Jeg ved godt, at der kan være mange forskellige meninger om minedriftens muligheder i Grønland, men i modsætning til så mange andre tror jeg selv meget på minedriften som indtægtskilde for hele det grønlandske samfund. Men inden vi kan nå så langt som dertil, ved vi også, at der skal investeres efter danske forhold meget store beløb i undersøgelser. Derfor er det rigtigt, at vi fra dansk side gør, hvad vi kan for at lette vejen for den kapital, der tør tage risikoen under de barske mulige forhold i Grønland.

Jeg kan således for mit og for hr. Rosings vedkommende love positiv medvirken til lovforslagets gennemførelse.

Her ved førstebehandling vil jeg gerne rejse et par spørgsmål. Det er spørgsmål, vi kan vende tilbage til under udvalgsbehandlingen, men jeg finder det rigtigt at fremdrage dem med det samme, så ministeren kan være forberedt.

Det første spørgsmål vedrører — jeg tror nok, hr. Lembourn også var lidt inde på det — fastsættelsen af koncessionsafgiftens

størrelse. Ingen af os ved i dag med nogenlunde sikkerhed, hvor stor den bliver, men ved hjælp af loven og bemærkningerne kan vi så nogenlunde danne os et billede af de margener, inden for hvilke man kommer til at arbejde. Det er således ikke størrelsen som sådan, jeg er ude efter i dag, men spørgsmålet om, hvor lang tid ministeren mener der vil gå fra nu af, før ministeriet vil være i stand til at fremskaffe nogenlunde faste retningslinjer for beregningen af og formen for disse afgifter.

Spørgsmålet er overordentlig vigtigt for de selskaber, der gerne vil arbejde i Grønland. Ministeren ved, at der allerede er indsendt mange ansøgninger om tilladelse til undersøgelse af f. eks. olieforekomster i Grønland. Denne interesse skyldes det oliefund, man har gjort i Alaska og i Nordcanada, altså i landområder, hvis geologiske opbygning ret nøje svarer til visse dele af Grønland. Den kapital, der vil kunne bruges til disse undersøgelser, er til at få i dag, men spørgsmålet er unægtelig, hvor længe denne interesse vil vare. Jeg skal ikke stå her som én, der vil belære ministeren for Grønland om forholdene inden for forretningsverdenen; dem kender ministeren meget bedre end jeg. Det eneste, jeg vil henstille til ministeren, er, at han fremskynder dette arbejde, der skal udføres i ministeriet, mest muligt. Det vil være overordentlig trist for hele samfundet, hvis vi ved at nøle for længe skulle skræmme den kapital, der er til at få nu. Denne kapital er måske væk allerede om et år eller to.

Det andet spørgsmål, jeg vil rejse, refererer til den praksis, ministeriet er nået til med administrationen af lovens § 8, stk. 2. Denne praksis går ud på, at man ved eneretsbevilling til efterforskning af mineralske råstoffer i Grønland har fastsat områdets størrelse til 5.000 km². Vor praktiske erfaring i dag viser os, at denne praksis i visse situationer kan vise sig at være uhensigtsmæssig set i forhold til de meget store omkostninger, som moderne undersøgelsesteknik kræver. Hvis man ikke kan finde frem til en eller anden form for samarbejde med andre selskaber, der måske har koncession i et område, der støder lige op til det koncessionsområde, man selv har, vil man ofte have meget svært ved at gennemføre undersøgelserne med fordel for